

PAUL

květen 2019

Obsah

Editorial	3
Historie her a zábavy	4
FYRE: NEJVĚTŠÍ PÁRTY, KTERÁ SE NIKDY NEUSKUTEČNILA	6
Příroda nespí a Ekotým taky ne	8
Naučte se učit	9
Oslavy osvobození v Plzni	13
Assassin's creed III. remastered	15
Ostravské kulturní vzruchy - O nejslavnějším zmrtvýchvstání aneb ostravské undergroundové pašije	17
Emoce odsouzených	19
Memes měsíce	21

Editorial

Konečně jsem se do toho dokopala i já! Udělat si chvilku klidu na tak povznášející činnost, jako je tvoření časopisu, se v tomto čase zdá být nemožným úkolem.

Nejnáročnější měsíc v roce pro studenta střední školy je v mých očích rozhodně květen. Dubnové přijímačky a maturity na konci měsíce stresují učitele málem tak, jako samotné maturanty. A pro kantory třetáků to platí dvojnásob, protože se přeci jede na sporták a známek musí být dost do maturitního týdne! A co kdyby byl někdo nemocný nebo na dovolené...

Často si všichni říkáme, proč to dělat, jaký má smysl nějaké vyznamenání (či vysvědčení, které potěší naše rodiče), proč všechno nezahodit a nesnažit se jen do takové míry, aby se nepropadlo. Jsou přeci důležitější věci, třeba duševní pohoda. Já osobně nejsem případ, který by se ze školních stresů vyloženě hroutil, ale jsou tací, kteří v tomto skvělém období nespí a písemky jsou něco, na čem jim záleží více, než na mentálním zdraví. Člověk potkává individua ploužící se po chodbách s manickým úsměvem, ručkující po zábradlí (bez pomoci rukou je totiž vystoupat při tak značném spánkovém deficitu zcela nemožné) do třetího patra a mumlajíce něco o průměru na jedničku.

Aby si chudák mladý člověk odpočinul a občerstvil se, servírujeme mu školní časopis, jehož články jsou svěží skoro jako orosený půllitr (limonády) na zahrádce.

A úplně nakonec: redakce není žádná uzavřená sekta a přidat se může úplně každý. Stačí napsat mně, nebo na Facebookovou stránku **@pauljgpt** a může se z vás stát nadějný žurnalista!

Jana Seibertová

Historie her a zábavy

Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Ta špatná zpráva je, že nemám žádnou hru z období, jako je 15. Století. Dobrá zpráva ovšem je, že místo toho se podíváme krátce na hru pro velmi staré konzole, a tím není nic jiného, než legendární Prince of Persia. Vítejte u dalšího výletu do historie, která změnila a ovlivnila herní průmysl.

Takový lehký úvod

Princ z Persie z roku 1989 měl a stále má své kouzlo. I po mnoho letech, když se zeptáte jakéhokoliv hráče naší generace, který začínal hrát hry už v pěti letech, na jakou hru si pamatuje, většina z nich vám odpoví, že to byl právě Prince of Persia z konce 80. let. Není se ani čemu divit, já jsem ho taky hrála, a přiznám se, že ještě dnes opráším staré hry, mezi něž patří i právě Princ.

Příběh

V perském království se za nepřítomnosti Sultána zmocní trůnu zlý vezír Jaffar. Sultánova dcera je uvězněna a vezír jí dává jednu hodinu na rozhodnutí – buďto si ho vezme nebo zemře. Nyní nastupuje na scénu princ, který má za úkol během oné hodiny uniknout z labyrintu podzemních kobek, porazit Jaffara a princeznu zachránit. Celkem jednoduché na pochopení, ovšem útěk není vůbec snadný.

Plusy a mínusy hry

Hra překvapila svou reakčností na tu dobu, ve které byla dělána, přičemž, a to je zajímavé, se inspirovala třeba Indianem Jonesem a soubojový systém se zase blížil filmu Dobrodružství Robina Hooda. Pracovalo se na něm čtyři roky a pohyby herních postav byly vytvořeny pomocí rotoskopického překreslení videozáznamu pohybů Mechnerova mladšího bratra, přátel, Jordana samotného vývojáře. Mínusem je maximálně omezený časový limit. Buď to stihnete, nebo game over a hrajete znovu. Ale to vůbec nevadí, poněvadž jakmile to hrajete podesáté, tak se už dostanete k místu, kde jste skončili celkem dost rychle. A budete umírat. Hodně, pokud si nedáte pozor na pasti, co jsou pro vás v labyrintu připravené. Ale každá chyba k dobru, pak se na ty pastičky připravíte.

Závěr

Princ z Persie potěší hráče arkádových her. A myslím si, že je to jen dobře.

Terouš

FYRE: NEJVĚTŠÍ PÁRTY, KTERÁ SE NIKDY NEUSKUTEČNILA

Obrovský fail. Podvod. Katastrofa a největší zklamání desetiletí. Takto, a mnoha dalšími způsoby, se popisuje velkolepý **festival Fyre**, který se měl stát největším a nejluxusnějším festivalem dnešní doby, ale jeho existence začala a skončila pouze na **sociálních sítích**. Proč? Právě tohle, a s tím spojenou toxicitu sociálních sítí, odhaluje dokument od Netflix: **Fyre: the greatest party that never happend**.

Název Fyre se první objevil ve spojení se společností **Fyre Media** a stejnojmennou aplikací, jejíž účel spočíval v rezervování umělců a celebrit pro komerční akce (např. koncerty). Tento fenomén započal jistý muž jménem **Billy Mcfarland**.

Později se rozhodl odstartovat kampaň pro svůj nový trhák a proslavit ho, na úplně jiné úrovni. Nejlepší dovolenou, jakou si člověk dokáže představit, která měla za účel navodit pocit exkluzivity všem, kdo se jí zúčastní. Nebo alespoň všem těm, kdo budou ochotni si jí zaplatit. Přesvědčivý a zapálený Mcfarland, který sám toužil patřit mezi smetánku, se tedy dal se svými spolupracovníky do práce na uskutečnění tohoto snu. Jachty, celebrity, pláže, nejlepší gastronomické zážitky a mnoho dalšího. To všechno Fyre festival sliboval. Nikdo z nich však zřejmě netušil jak rychle, se z původně velkolepého festivalu stane fiasko!

Místo pro událost vybral Mcfarland na **Bahamách**, ostrově Pabla Escobara. Ale namísto toho, aby se jeho tým dal do práce na všem, co si vymysleli, na což už tak bylo zoufale málo času, natočili exkluzivní **spot pro sociální sítě**, do kterého obsadili supermodelky jako Bellu Hadid nebo Emily Ratajkowski. Video, které slibovalo skutečnou modlu instagramové doby. Dvě stě padesát influencerů začalo postovat všemožné příspěvky na sociální sítě propagující Fyre.

A nastaly první velké problémy. 46 dní před začátkem festivalu byl Mcfarland nucen přemístit akci na jiný ostrov a vybral si ostrov **Great Exuma**. V předpokládaném čase události tam ale probíhal National Regatta – v podstatě něco jako americký Super Bowl, tudíž organizátoři neměli jak ubytovat téměř **polovinu hostů**, kteří už v té době vyprodali skoro celý festival, a kterým slíbili specifické luxusní ubytování, které **neexistovalo**. Z toho 250 influencerů, kteří měli mít vše **zadarmo**.

Mcfarland nebral ne jako odpověď a najal stovky pracovníků ostrova, kteří začali budovat něco, co ani z dálky nepřipomínalo luxus. Stany, které zůstaly po hurikánu na Great Exuma se staly náhradními vilami. Pro lidi, kteří neměli zajištěné ubytování, nebyly zařízeny **odlety** zpět, tudíž se neměly jak vrátit domů a v podstatě nic, co Fyre festival sliboval, nebylo dokončeno. Do toho všeho začaly narůstat problémy s **financemi**, které se snažili organizátoři vyřešit tím, že vyrobili **náramky**, na které si každý návštěvník měl uložit několik tisíc dolarů na výhody, pronajímání vodních skútrů a mnoho dalšího. Par týdnů před začátkem největší události desetiletí se začali objevovat **dotazy** budoucích hostů, žádajících o odpovědi a bližší informace o festivalu. Mcfarland stále nechtěl přiznat naprosté fiasko a nařídil mazání všech **negativních** zpráv a komentářů. Den před festivalem se poslední katastrofou před naprostým selháním stal **děšť**, který zničil i těch několik příbytků pro budoucí návštěvníky. A to zpečetilo konec festivalu Fyre.

Pocity hostů, kteří dorazili, se nedají popsat jinak, než naprosté **zklamání, katastrofa a zmatek**. Nikdo nevěděl kam jít, kde mají zavazadla, jak se dostanou zpátky domů, a jak doslova přežijí následujících několik dní, někde, kde nejsou suché postele, dostatek jídla a nulová organizace. Po nějaké době se festival oficiálně **zrušil** a všichni, kdo se prací podíleli na organizaci, chtěli dostat **zaplaceno**, což nebylo pro Mcfarlanda možné.

Pár týdnů po festivalu obdržel Mcfarland obvinění z **podvodu**, ze kterého vyšlo najevo, jak bral Billy peníze na produkci Fyre festivalu. Zanedlouho byl Mcfarland odsouzen na **šest let** do federálního vězení a doživotní **zákaz** výkonu služebního ředitele.

Žijeme v době, kdy každý touží po **exkluzivitě**, k přístupu k tomu nejlepšímu. Fyre festival měl být v podstatě **Instagram v reálném životě**. Něco, po čem ani nevíme, kolik lidí touží.

Tereza Bartusková

Příroda nespí a Ekotým taky ne

Příroda se s příchodem jara vskutku probouzí a spolu s ní i naše snaha jí to trochu ulehčit. Ať už jste měli šanci si všimnout, nebo se o tom právě teď dočítáte poprvé, na naší škole funguje studentský Ekotým. Pokoušíme se vymýšlet nejrůznější projekty, jak udělat naši školu více eco-friendly a okolí ve kterém se každodenně vyskytujeme, čistší a zdravější.

Chtěli bychom vás seznámit s novými bio-odpadkovými koši na bioodpad. Takže slupky od banánu? Ohryzky? Nedožedený rohlík? Čokoška, která spadla na zem, a pravidlo pěti sekund ji nespasilo? Tohle všechno patří do toho koše s hnědou nálepkou. Nachází se uprostřed chodby na každém patře (a jeden v, nebo u bufetu) a nejsou tam na okrasu, nýbrž pro jejich využívání. Každý váš správně vyhozený příspěvek se počítá, protože jeho život naspod toho koše rozhodně nekončí.

Členové Ekotýmu každý den Biokoše vynáší do kompostéru za Domečkem. Věděli jste, že naše škola fakt má i kompostér? Má! A barel na dešťovou vodu taky! Tak je přece naplníme, no ne? Jejich obsah se využije v našich dalších plánech.

A jak se k nám můžete připojit? Je to naprosto jednoduché. Recyklujte. Neplýtvejte věcmi. Chovejte se ekologicky, jak jen to je ve vašich silách a to vše s chutí. Hned budete jedním z nás. Zkuste dělat věci správně, nejen pro nás a pro školu, ale především pro planetu a hlavně pro sebe.

Anet Roztomilá

Naučte se učit

V minulém článku jste se přiučili dalších pár tipů pro efektivní učení. Možná jste je už dokonce stihli i praktikovat. Přestali jste se učit v posteli, také už u toho neusínáte. Chaos na vašem stole se změnil v chaos alespoň trochu organizovaný. Snad jste se dokonce odhodlali vypnout si na dobu učení mobil, a přestat ihned odepisovat na každou zprávu co vám přijde. Podařilo se vám najít si k učení hudbu, u které se opravdu můžete učit i něco jiného než zpěv, tanec a fráze z textu.

Co vás čeká v tomto článku?

Tento díl série tipů o efektivním učení jsem se rozhodla věnovat dnes tak často skloňovanému termínu: Prokrastinace. Protože se tato potvůrka objevuje vždy a všude, kde se nehodí, žádný článek zabývající se způsoby, jak nad ní zvítězit, nemůže být zbytečný. Tu a tam bylo toto téma nakousnuto už v mých předchozích článcích, teď si jej ale rozebereme podrobněji.

Prokrastinace – nepřítel číslo jedna?

Termín prokrastinace, jak většina z vás asi ví, znamená chronické odkládání věcí na později. Mnozí z nás jsme to zažili na vlastní kůži. Nemusí se vždy týkat učení, ale i domácích prací či řešení různých problémů. Znáte to: Nádobí volá po umytí, ale kolem je zničehonic tolik zajímavých činností, kterým věnujete čas mnohem raději. Víte, že zítra vás čeká důležitý test a slibujete si, že ještě chvíli a půjdete se učit. Chvíli si tedy píšete s kamarády, jenže se to protáhne, a je to zrovna tak zajímavá diskuse.... Poté se zadíváte kolem sebe, a uvědomíte si, že by nebylo na škodu trošku uklidit – co na tom že uklizeno vlastně je. Následuje další řada činností, a pak je najednou večer. Ani si nepamatujete, co jste celý den dělali, zjišťujete, že nic z toho nebylo podstatné, a z toho co jste původně chtěli udělat, nemáte hotové nic... Ten pocit znám dobře i já. V jeho zajetí jsem se ocitla i než jsem začala psát tento článek, a právě to mně inspirovalo. Jak na ni tedy vyvrát?

Tip č. 1 – Plánování – už zase

Ano, už podruhé zmiňuji důležitost plánování. Protože ono důležité opravdu je, a to i v rámci boje s prokrastinací. Zažili jste už někdy moment, kdy se vám nakupilo tolik testů, deadlinů a jiných povinností, že jste z toho až nevěděli, který film si pustit jako první? Právě tohle lze plánováním vyřešit. Nejen že rozkouskováním učiva na více dnů předejdete stresu na poslední chvíli, ale předejdete i prokrastinaci, která s ním jde ruku v ruce. Nahromaděné povinnosti vás mohou odradit od toho, abyste vůbec začali, je tedy potřeba zabránit jejich nakupení. Navíc, pokud si svůj čas naplánujete v hodinových – dvouhodinových blocích a určité hodiny vyhradíte na učení konkrétního předmětu, zvyšuje to pravděpodobnost, že se pak skutečně donutíte k tomu sednout.

Tip č. 2 - Úprava okolí

Ten esej vážně musíte dopsat. Jenže kolem vás je tolik jiných věcí.... Sotva odpovíte na zprávu a chcete se znovu vrátit k psaní, vaše oči bloudí někam na poličku, kde leží rozečtená vaše oblíbená knížka. Tak alespoň stránku... Ne, jednu kapitolu... Dvě... Když znovu zasednete ke stolu s esejí, nemůžete zničehonic najít tužku. Při pátrání po nějaké náhradní nacházíte několik jiných věcí, které jste před nějakou dobou též postrádali, hned je všechny uklízíte, zkoušíte, zda fungují, pohráváte si s nimi... Jenže esej se sama nenapíše. Protože naše pevná vůle není neomezená, je dobré jí trochu pomoci, a to právě úpravou okolí. Je dobré zařídit se tak, aby kolem vás bylo co nejméně rušivých elementů. Naopak přípravou všech potřebných věcí předem ušetříte čas, který byste jinak strávili odbíháním hledat něco každých pět minut.

Tip č. 3 - Příprava činnosti

Jasně, něco byste možná měli dělat, říkáte si. Jenže momentálně máte natolik špatnou náladu, že i vytáhnout sešit z batohu je problém – protože to byste jej nejdříve museli najít, že... Chtěli jste jít běhat, ale oblečení na ven leží někde zmuchlané – nejspíš v koši na prádlo, čekající na vyprání. Takže z toho nic nebude... Předejít těmto situacím je snadné. Pokud víte už ráno, že odpoledne se musíte učit určitý předmět, není na škodu nechat si sešit na stole, tam kde jej máte hned na očích. Pokud se plánujete věnovat nějakému koníčku, ať už sportu, hře na hudební nástroj či jiné činnosti, která je sice pro vás užitečná ale ne vždy se k ní přimějete, je dobré mít věci připravené tak, abyste mohli začít ideálně hned, kdykoli, ne teprve až si pomůcky vyhrabete z...ani vlastně nevíte odkud. Každá překážka může být to, co vás nakonec odradí od toho, abyste byť hnuli prstem pro svůj cíl, proto je třeba je eliminovat.

Tip č. 4 - Hlavní je začít

Tentokrát ilustrační příběh vytáhnu ze svého života, a nemusím pro něj opravdu chodit daleko. S tímto článkem jsem prokrastinovala tak dlouho, až se to stalo tématem. Předchozí večer – nebo spíš v noci – když jsem se k tomu konečně dokopala, mi bylo jasné, že nemám šanci článek napsat celý, pokud mám taky někdy spát. Nicméně rozhodla jsem se zvládnout alespoň dva odstavce a začátek třetího, a za to si poznamenat čím dalším se plánuju článek zabývat, než to zapomenou. Dnes se mi začínalo psát mnohem snadněji, když už začátek byl hotový, a vypadá to, že to za chvíli dokončím. Kdybych se na to tehdy vykašlala rovnou, tak teď nejspíš stále nemám ani první větu... A takhle to chodí s různými věcmi, nejen s článkem... Věcí, které bychom měli dělat, je hodně, a ne vždy je všechny jsme schopní stihnout. Tu a tam se něco na zítra odložit musí. Ale když alespoň začnete, další den se k tomu donutíte a něco uděláte daleko snadněji. Navíc, právě začít něco dělat je ono vítězství v boji s prokrastinací. Můžete si najít tisíc důvodů, proč se k něčemu nemůžete přimět, a milion tipů, jak tyto věci změnit, ale to, o co opravdu jde je přestat odkládat a začít konat.

Tip č. 5 - Perfekcionismus není pomocí

Dokonce i od věcí, na kterých nám opravdu záleží, nás může něco odradit, a to je právě snaha o dokonalost. Protože víte, že to zabere moc času, než se naučíte danou kapitolu na 100%. Protože si tu a tam ani nevěříte, že dokážete něco udělat až tak dobře, jak byste chtěli. Protože máte možná zkušenosti s tím, že i když k té eseji konečně sednete, 30 minut ze 45 budete pracovat jen na prvním odstavci: vymýšlet, psát, vylepšovat, přepisovat, upravovat a pořád se vám to jaksi nezdá... Tohle může být též kamenem úrazu veškeré efektivity. Přes snahu udělat jednu věc dokonale nestíháte druhou, a vše zabere tolik času, že nakonec radši sklouznete právě k prokrastinaci. Pro ty z vás, kteří k perfekcionismu mají sklony, by možná bylo dobré trochu zvolnit. Přestat od sebe toho chtít tolik. Říct si, že ze všeho nejdřív to uděláte alespoň nějak, a teprve pak se budete patlat s detaily... Ano, možná nejsem tím správným člověkem který by vám toto měl říkat, často bývám stejná... Nicméně, i proto vám můžu potvrdit, že stojí za to se nad tím minimálně zamyslet.

Tip č. 6 – Dohoda s kamarádem

Ve chvíli, když plánujete nějakou bohulibou činnost, ale nejste si zcela jistí, jestli se k tomu opravdu dokážete přimět, není nic lepšího než mít po ruce kamaráda. Takového kamaráda, který vám, když se začnete ztrácet, připomene nejen kdo jste, ale i jaké jsou vaše cíle. Když uděláte dohodu sami se sebou o tom, že se něčemu budete věnovat, před někým, a poté se z toho dotyčnému kamarádovi zodpovídáte, je také způsob jak se donutit něco dělat. Asi nikdo nechce vypadat před ostatními špatně, jako ten nezodpovědný, co jen mluví o tom, co udělá a nikdy se k tomu reálně nedostane – a právě snaha vyhnout se této situaci může být účinnou motivací. Tak do toho, už jen najít vhodného člověka, ochotného se vás tu a tam zeptat: „Tak co, kolik jsi včera uběhl/a?“ „A jak jde ta matika?“ „Co ta slovíčka, začal/a jsi vůbec?“. Nejlepší je dohodnout se a pomoci si takto navzájem.

Tereza Juráňová

Oslavy osvobození v Plzni

Šestého května 1945 osvobodila třetí americká armáda pod velením generála George S. Pettona Plzeň. V posledních letech město slaví tuto událost jakožto tzv. Slavnosti svobody. V roce 2019 i přes nepříznivé počasí slavnosti navštívilo přes sedmdesát tisíc lidí. Tento rok jsem se poprvé zúčastnil těchto západočeských tradičních oslav, a to z důvodu koncertu powermetalové kapely **Sabaton**, která byla pozvána s ohledem na válečnou tematiku většiny jejich skladeb. Brzy mi však došlo, že pro mě má Plzeň v repertoáru mnohem více, než jsem očekával.

Již na cestě do Prahy jsem si připadal, jako bych jel někam do ciziny. Přeci jenom je Plzeň na opačném konci republiky. Když jsem tedy po několika hodinové cestě dorazil na místo, vzpomněl jsem si na slavnou hlášku Johna Travolty z filmu Pulp Fiction: „Víš, mají tam to stejný jako my tady, ale je to prostě jiný.“ Nikdy jsem si nepomyslel, jak na člověka dokáže zapůsobit tramvaj, která není červená, ale žlutá. Avšak již od prvních okamžiků mě pohltila atmosféra poválečné Plzně. Místy projíždějící jeepy, památníky padlých a plakáty ze 40. let mě chvílemi přiměly zapomenout, v jakém století to vlastně jsem. Byl to vsukutku jedinečný zážitek.

Program prvního dne oslav jsem sice díky dlouhé cestě příliš nestihl, přesto se mi podařilo přemoci únavu z cesty, abych se společně s přáteli podíval na vystoupení plzeňské filharmonie na Náměstí Republiky. Líbezný tóny smyčcových nástrojů ve spojení s historickým centrem města ve mně zanechaly silné pocity, jež se se mnou nesly celý zbytek dne. Ten večer si mne Plzeň získala a nepustila, až do mého odjezdu.

Druhý den jsme strávili chozením po ukázkách armádní výbavy, prohlížením si krás Plzně a navštívení místního KFC. Všechno to bylo zajímavé. Sám jsem si potěžkal několik zbraní americké armády, vyfotil se u tanku, a sledoval ukázkou protiletadlového kanónu. Celou tu dobu jsem se však těšil na něco úplně jiného: Sabaton.

Přeplněný amfiteátr uprostřed botanické a zoologické zahrady praskal ve švech. Fronty před stánky s občerstvením a suvenýry dlouhé tak, že člověk neviděl na konec, zástupy natěšených metalistů, vůně uzeného masa a všudypřítomné pivo. To byla atmosféra hodná jedné z největších powermetalových kapel světa. Jako předkapela vystoupila česká kapela Citron, která si i přes většinovou převahu fanoušků Sabatonu našla své věrné publikum a připravila tak obecenstvo na to, co mělo přijít.

Sabaton nejprve ukonejšil čekající fanoušky coverem slavné písně In the Army Now a následovala skladba Ghost Division v doprovodu světelných efektů, šlehajících plamenů a lehké pyrotechniky. Sabaton si okamžitě získal publiku, a když to vypadalo, že už to snad nemůže být lepší, nastoupil na pódium český válečný sbor, který dodával sílu všem písním, které zpívali společně s kapelou. Sabaton také poprvé naživo předvedl své dva nové singly Bismarck a Fields of Verdun. Vrcholem celého večera však bylo předání čestné medaile od Českého svazu letectví od ppkl. Ing. Jaroslava Klacka Sabatonu za oslavu českých národních hrdinů, kterou Sabaton oplatil písní o českém pilotovy RAF Karlu Janouškovi - Far From The Fame.

Celý koncert byl zakončen slavnou skladbou To Hell and Back. Poslední den mé návštěvy Plzně jsem se šel podívat na poslední atrakci oslav, a to konvoj celé válečné motorizované techniky přítomné v Plzni, v jejíchž vozidlech se nacházela i celá řada veteránů druhé světové války jak z Čech, tak ze zahraničí. Byl to působivý závěr celé akce, se kterým jsem se rozloučil s Plzní. Jediné, co zbývá napsat, je mé doporučení všem, kteří se zajímají druhou světovou válkou a mají zájem o dějiny vlastní země. Jeďte příští rok do Plzně, je to jedinečný zážitek.

Matěj Stolička

Assassin's creed III. remastered

Je 29. března 2019. Pro skalní fanoušky série Assassin's Creed to není obyčejný den. Je to den, kdy se k nim po zhruba sedmi letech vrací jeden indiánský asasín Ratonhnhaké:ton. A s ním remasterovaná verze Assassin's Creed 3. Je to den, kdy se znovu podíváme do války za nezávislost v Americe. Je to den, kdy znovu budeme pomáhat Georgu Washingtonovi.

Dámy a pánové, vítejte v naší měsíční rubrice Herní dojmy. Tentokrát mám asi nejlepší herní dojem já. Pro skutečné fanoušky AC je totiž 29. březen skutečný svátek, protože vyšel tolik očekávaný remaster třetího dílu. I se všemi DLC, které měla původní hra. No, recenzi na to psát nebudu, jelikož příběh je známý, takže jediné se můžeme podívat na to, jak se nám po sedmi letech vrací jeden z těch dílů AC, který je možná slabší než předešlé díly s Eziem, ale to nic nemění na tom, že příběh má působivý a hlavně je to taky poslední díl, kde se nám objevuje můj milovaný asasín z přítomnosti, Desmond Miles.

Pro neznalce AC tady mám krátké shrnutí děje třetího dílu.

Ratonhnhaké:ton je napůl Brit a napůl indián, což zjistíme v průběhu příběhu, kdy na začátku hry hrajeme za jeho otce. Connor, jak se později bude náš indiánský hrdina jmenovat, se pustí do americké revoluce, potká sem tam pár známých postav, jako je Benjamin Franklin nebo George Washington. A teď zpět k samotné hře a jejím herním prvkům.

Ubisoft změnil kompletně celou grafiku hry. Je hezčí a propracovanější, než tomu bylo před remasterem. Trošičku se pozměnil herní mechanismus soubojů, čili nepřátelé už neútočí často po jednom, ale jdou po dvou, což je mnohem lepší. Za to si zaslouží bonusovou hvězdičku. Čím ale asi nepotěším mnoho z vás, to je absence českých titulků, ale ty se dají naštěstí sehnat na internetu, takže strach o to, že byste nerozuměli, je minimální, ale zase si procvičíte jazyk, který se učíte, a tím, že jsme na jazykovém gymnáziu, tak si myslím, že bychom velké části měli porozumět.

Ovšem co mě potěšilo nejvíce, jsou všechna DLC, včetně hry AC Liberation, který mě neskutečně bavil a jsem ráda, že ke Gold Edici Assassin's Creed Odyssey se dával právě AC3 Remastered se vším všudy. Podrženo a sečteno, musím se přiznat, že až na ty titulky, nemám co AC 3 Remasteru vytknout, poněvadž nám nabízí vše, co jsme si mohli zahrát již předtím, ale v mnohem hezčím kabátku. Myslím si, spíše jsem si i jistá, že pro skalní fanoušky je tenhle kousek naprostou povinností. Tak jo Georgi, kam mám mířit tím dělem tentokrát?

Platformy: PS4, XBOX ONE, PC

Hráno: PC verze

Vydavatel: Ubisoft

Datum vydání: 29. 3. 2019

Terouš

Ostravské kulturní vzruchy

Dneska se budeme zabírat Pašijovými hrami, které jste měli tu šanci navštívit již čtvrtým rokem v podzemí Absintového klubu Les. Letos toto významné datum spadlo na 14.-16.4. 2019 A bylo to vskutku velkolepé, obecně jako všechny programy probíhající v tomto proslule známém klubu. Jde o útočiště velmi oblíbené, nejen díky své pestré nabídce absintu, Nachmelené opici a Poutníkovi, ale především díky tomu, že se významně liší od ostatních hospod a klubů v Ostravě. Nejedná se totiž o praobyčejnou nalejvárnou, ale také o galerie a alternativní divadelní scénu, na které se za celý rok prostřídá nespočet kulturních akcí.

O nejslavnějším zmrtvýchvstání aneb ostravské undergroundové pašije

Autorem scénáře i režisérem hry „O nejslavnějším zmrtvýchvstání“ je Tomáš Vůjtek, který například působil jakožto dramaturg v Divadle Petra Bezruče, v NDM a dlouhodobě také v Komorní scéně Aréna. Jeho rýmy psané v osmislabičném verši (což také odpovídá původní formě liturgických her) jsou plné odlehčeného humoru, který nikoho nemůže urazit.

*Prozradím ještě na herce,
že všichni hrají od srdce
a replikám svým pevně věří,
neb jsou to ryzí amatéři.
To kdyby jim chtěl někdo spílat.
Však támhle už se blíží Pilát,
a za ním jde kněz Kaifáš,
čímž se končí prolog náš*

Tomáš dokázal tento nerezavějící biblický příběh uchopit a předat srozumitelnou a zábavnou formou běžnému divákovi. Ve velikonočních pašijích nechybí tradiční vyobrazení (tři zbožné Marie, Pilát Pontský, zjevení anděla a vylíčení o zmrtvýchvstání Ježíše Krista, apoštolové Petr, Jan a Tomáš, notorický mastičkář a zjevení Kristovo Máří Magdaleně) i mravní ponaučení. Vskutku všechno je tak, jak má u nefalšovaných pašijí být, pouze příkrášleno k obrazu svému místních štamgastů. Vše doprovází skromná kapela (v sestavení Jana Gajdicy, Roberta Hejduka a Jana Šnébergera) umístěná v hledišti mezi diváky a během představení se můžete zaposlouchat třeba do melodií slavných plastiků (The Plastic People of the Universe).

Nejzajímavější ovšem na tomto představení je seskupení účinkujících. Dochází zde totiž k dokonalé souhře ostravských herců ze všech významných místních scén, i neherců z místních pajzlů (všemožní literáti, hudebníci, výtvarníci, novináři). Všichni svou roli berou smrtelně vážně a velmi zodpovědně, jak Petr Hruška hraje Ježíše, tak stejně i banda apoštolských mániček. Ta totiž celé představení tvoří jakousi živou kulisu, při své poslední večeři sedí na jevišti u stolu a popíjí pivo. Je také důležité říci, že všichni se do projektu zapojují pravidelně bez nároku na jakýkoliv honorář.

Na závěr zmíním, že každoročně je také na představení pozván František z Assisi Karel Bedřich Klement Jaroslav Alois Leopold Gerhard Telesfor Odilio Jan Bosco Pavel Marie Václav princ z Lobkowicze – zkráceně biskup opavsko-ostrovský František Václav Lobkowicze, ale bohužel ještě na tyto skromné hry nezavítal. Takže aby i on u závěrečné srdceryvné scény, kdy se účinkující přiblíží k farnímu sboru a spojí své hlasy v bouřlivý chorál, byl dojat a utřel slzu, to zůstává jen zbožným přáním.

OBSAZENÍ:

Oповědník: Přemysl Bureš

Pilát: Vladislav Georgiev

Kaifáš: Šimon Krupa / Vojtěch Šárský

Tomáš: Petr Sedláček

Jan: Petr Pěnkava

Petr: Josef Kaluža

Další apoštolové: Zdeněk Janošec Benda, Jiří Geršl, Vladimír Jaromír Horák, Mirek Chuděj, Ivan Motýl, Pavel Szyroki, Petr Szyroki, Ladislav Vrchovský, Ondřej Horsák

Tři generálové: Jan Lefner, Jakub Chrobák, Jan

Chudý Anděl: Tomáš Sosna

Mastičkář: Ivan Dejmal

Máří Magdalena: Sára Erlebachová

Marie: Anna Polcrová, Sofie Zapletalová

Ježíš: Petr Hruška

Zahradník: Pavel Hruška

Lucifer: Jakub Chrobák

Satan: Jan Chudý

Belzebub: Jan Lefner

Adam: Vojtěch Štěpánek

Eva: Kristýna Leichtová

Dismas: Michal Čapka

Barbora Sukatschová

Emoce odsouzených

Aniž bychom se nad tím zamysleli, posíláme na smrt bytosti cítící stejné emoce jako my lidé. Jsou to bytosti, které cítí strach, smutek, bolest, a stejně tak dobře dokážou milovat, pečovat o své děti, být starostlivými a projevovat empatii. Někdy taky mají chuť si hrát a radovat se, to jim však v dnešním světě není dovoleno. Těmito bytostmi není drůběží, hovězí nebo vepřové maso. Těmito bytostmi jsou slepice, krávy, prasata a další.

Dospělí nás vychovávali s přesvědčením, že je správné je zabíjet a tak se postupem času stalo, že na ně pohlížíme jako na automaty bez duše, sloužící k vydeji masa, mléka nebo vajec. Nepohlížíme na ně jako na cítící tvory, ale jako na něco podřadného, co přišlo na svět jen proto, aby kvůli naší chuti a krutosti trpělo. Snad pokud si uvědomíme, čeho jsou tyto tvorové schopni, budeme vůči nim jednat s větším respektem a úctou.

Prase

- jejich inteligence často dosahuje inteligence tříletých dětí
- myslí, řeší a přemýšlí nad problémy dokáže si vytvářet plány do budoucna
- při řešení úkolu na počítači si poradí stejně dobře jako malé dítě
- má úžasnou paměť
- dokazuje svou individualitu
- rozeznává své blízké a tvoří s nimi silná pouta
- jsou přemýšlivá a citlivá, projevují empatii a starost o své příbuzné
- rádo si hraje a jeho nálada závisí také na tom, jestli se k němu člověk nebo jiné prase chová hezky

Kráva

- inteligentní zvíře
- projevuje společenskost, nervozitu, úzkost, družnost a citlivost
- krávy mezi sebou vytvářejí sociální vazby se svými blízkými, hlavně s těmi, se kterými tráví dostatek času nebo s telety, se kterými si hrávaly jako malé
- dokáže provádět různé úkoly a učit se
- rozeznává své blízké a komunikuje s nimi
- prožívá širokou řadu emocí, tyto emoce např. dosvědčuje: pokus o útěk, zvýšený srdeční tep, vokalizace, vzpřímení uší, viditelné oční bělmo, varování svých bližších
- její emoční stav ovlivňuje úsudek a ostatní myšlenky
- emocionální nákaza - emoce jedné krávy se rozšíří na ostatní jedince skupiny
- sociální odolnost vůči tlaku - úroveň stresu se u krávy sníží v přítomnosti ostatních, např. pouto mezi matkou a dítětem

Slepice

- vnímavá zvířata, pociťují celou řadu pozitivních nebo negativních emocí a to včetně očekávání a úzkosti
- mají smysl pro číslíce, dokážou sčítat a odčítat
- jsou schopné zdrženlivosti
- jsou si vědomi sama sebe - uvědomují si své místo v hierarchii
- komunikují mezi sebou pomocí 24 různými vokalizací vyjadřující volání, ukazování, varující
- dokážou předvídat budoucí události
- umí řešit problémy
- mají odlišné osobnosti, závisí na tom, jak je jejich matka vychovala

Maja Kaletová

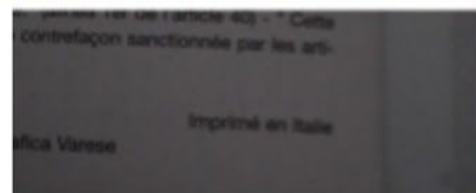
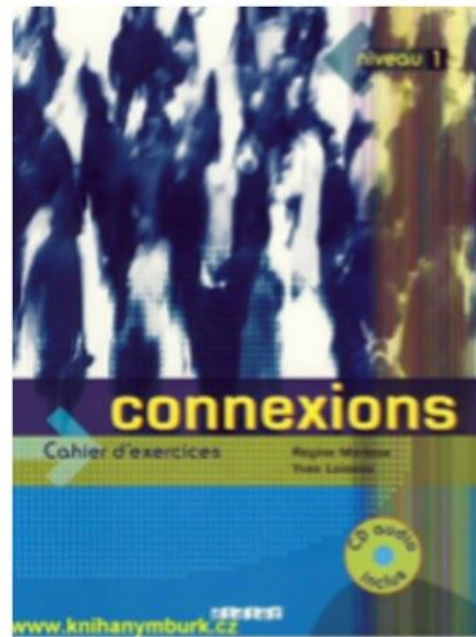

Téma jazyky je pro naši školu příznačné. Tak s jakými vtípečky jste přišli tentokrát?

LEARNING THE NUMBERS in x languages:

ENGLISH: DEUTSCH: ESPAÑOL: FRANÇAIS:

FRANCOUZŠTINA Představa:

12:45 - 13:30 13:35 - 14:20 14:25 - 15:10 15:15 - 16:00

Fr			
Gra			

Realita:

12:45 - 13:30 13:35 - 14:20 14:25 - 15:10 15:15 - 16:00

Fr			
Gra			